

Khúc Nhạc Trong Mưa

Contents

Khúc Nhạc Trong Mưa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8

Khúc Nhạc Trong Mưa

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị quan trường. 1x1, nhẹ nhàng, HEEdit: Quét Vào một ngày mưa, vì không thể nào mang chú mèo lang t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-nhac-trong-mua>

1. Chương 1

“Hết giờ rồi, bye bye mọi người.”

Kết thúc công việc của một ngày, Trình Duệ sửa sang lại bàn làm việc, tắt máy tính, tạm biệt các đồng nghiệp. Lúc cậu đi tới cửa văn phòng thì nghe được tiếng gọi truyền tới từ phía sau.

“Trình Duệ, trời mưa.”

Trình Duệ mang theo nghi vấn xoay người đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, a, quả nhiên là trời mưa, hơn nữa mưa không nhỏ. Lấy ra chiếc ô dự phòng đặt ở công ty của mình, Trình Duệ bước xuống tầng.

Mưa phùn kéo dài làm tiết thu càng thêm lạnh, Trình Duệ co rúm lại trong gió, đem khăn quàng màu xanh đen quàng cổ quần chặt lại.

Trên đường về nhà sẽ đi ngang qua một cửa hàng bánh mì, thời gian tan sở cũng là lúc lò bánh mì mới ra lò, phảng phất hương lúa mạch ấm áp vào tiết trời này càng hấp dẫn lòng người. Trình Duệ đi vào cửa hàng bánh mì, mua sau ổ bánh mì dài. Nhân viên cửa hàng đặt bánh mì vào trong túi giấy cao cao giao cho Trình Duệ.

Trình Duệ ôm bánh mì, tay còn lại cầm ô đi trong mưa. Nghe được tiếng hạt mưa đập vào ô, cảm nhận được sự ấm áp của bánh mì truyền qua túi giấy đến tay, không biết vì sao, tâm tình đột nhiên trở nên tốt hơn, tuy rằng làm việc một ngày thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, lại có xúc động muốn cất tiếng hát.

“Meo.....”

Đột nhiên nghe được tiếng mèo kêu, Trình Duệ dừng bước, nhìn xung quanh.

“Meo.....”

Lại là một tiếng mèo kêu, Trình Duệ theo hướng phát ra âm thanh mà rớt cuộc cũng thấy mục tiêu, hóa ra là một chú mèo rừng nho nhỏ lang thang đang run rẩy trong gió. Trên thân mèo có vài vết bẩn, lông đã bị mưa làm ướt đẫm, thành một nhúm dính trên người, càng lộ ra đôi mắt lớn, thân thể đơn bạc của nó.

Bên cạnh, người đi đường từng người bước qua, cước bộ vội vàng, không ai dừng lại.

Trình Duệ tiến lại gần, mèo con sợ hãi lui về sau, đến lúc chạm vào bồn hoa, không thể lùi được nữa mới ngừng lại.

“Meo meo.....” Trình Duệ kêu, mèo con thấy Trình Duệ không có địch ý, dừng lại, do dự không dám tới gần.

Mưa càng lúc càng to, mèo con không có chỗ trú, muốn vào trong bồn hoa mượn cành lá che mưa, hoa cỏ sớm đã bị mưa làm cho ướt đẫm, nó vươn móng vuốt gầy gầy, thò người ra, lại dừng lại.

Trình Duệ ngồi xổm xuống, lấy ô trong tay che mưa chắn gió cho mèo con, lại bẻ một miếng bánh mì đưa qua. Mèo con ngửi ngửi, không có ăn, cả người dựa lại gần Trình Duệ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắt lên, cặp mắt to tròn màu hổ phách nhìn Trình Duệ.

“Meo.....”

Tiếng mèo con kêu yếu ớt làm Trình Duệ động tâm, thật muốn nhận nuôi bé con cô đơn này, nhưng cậu hiện tại ở ký túc xá, không thể nuôi mèo.

Vươn tay vuốt nhẹ đầu mèo con, Trình Duệ xoay người, từ dưới ô vươn đầu ra nhìn xung quanh. Số lượng người qua lại trên đường trong cơn mưa giảm rõ rệt. Nhiều lần định gọi một người qua đường khác, thỉnh các nàng coi sóc bé mèo này, thế nhưng bước đi vội vàng của người khác khiến Trình Duệ gọi không nên lời.

Mưa vẫn tiếp tục, Trình Duệ còn phải mau trở về ký túc xá, cậu nhìn mèo con, nhìn chung quanh, do dự một lúc, áy náy nói với mèo con: “Xin lỗi, tao hiện tại ở ký túc xá của công ty, không cách nào nuôi mày được....”

Lại xoa xoa đầu mèo con, Trình Duệ để lại một miếng bánh mì to cho nó, sau đó đặt chiếc ô lên mặt đất, thay mèo con che mưa chắn gió, rồi cậu tự mình ôm chỗ bánh mì còn lại, đội mưa chạy về.

Lúc rời đi trong lòng Trình Duệ vẫn là không muốn, vừa chạy vừa nghĩ —— mong rằng chiếc ô có thể thu hút ánh mắt người qua đường, để người ta chú ý tới chú mèo lang thang nhỏ bé kia, mong có người có thể nhận nó về, cho nó một gia đình.

^ _ ^

Lúc này, ở một góc khác trên đường, trước đèn đỏ, trong một chiếc ô tô đen, Giang Vũ Thần liếc mắt thấy một cậu thanh niên đeo khăn quàng màu xanh đen từ bên đường đối diện đi tới, trong tay cầm chiếc ô xanh nhạt. Bầu trời xám xịt âm u, chiếc ô xanh nhạt kia thoát nhìn khiến lòng người khẽ rung động. So với cảnh tượng người đi lại vội vã, tư thái nhẹ nhàng cùng bước đi thong dong của người cầm ô càng hấp dẫn Giang Vũ Thần.

Khóe môi lộ ra một ý cười, mắt Giang Vũ Thần vẫn chú ý đến cậu. Đột nhiên anh thấy cậu thiếu niên kia ngừng lại.

Nga, hóa ra là thấy một chú mèo lang thang.

Mất thấy cậu thanh niên giúp mèo nhỏ che mưa, cho ăn, lúc thấy cậu thanh niên để lại cây ô trong tay thay mèo nhỏ che mưa chắn gió, sau đó tự cậu đội mưa chạy, tim Giang Vũ Thần đã rung động. Cuối cùng bộ dạng cậu thanh niên một tay ôm bánh mì trong lòng, tay còn lại vừa muốn che đầu vừa muốn che bánh mì mà chạy, khiến Giang Vũ Thần thấy buồn cười.

Đại khái là có nguyên nhân gì đó không thể nuôi mèo đi.

Đèn xanh rồi, Giang Vũ Thần không có lái đi, mà lại đưa xe vào chỗ đậu xe, sau đó đội mưa chạy qua đường cái. Một tay ôm mèo con dưới đất lên, một tay cầm lấy chiếc ô màu xanh nhạt.

“Cậu ấy không thể nuôi mày, tao nuôi nha.” Giang Vũ Thần nói với bé mèo con trong lòng.

“Meo....” Mèo nhỏ kêu một tiếng.

“Thế nào? Vẫn muốn cậu ấy sao? Không sao, chúng ta cùng nhau tìm cậu ấy.”

Giang Vũ Thần đem mèo con về nhà. Đầu tiên là vụng về tắm nước nóng cho mèo con, sấy khô lông, sau đó là cho nó ăn bánh kem.

“Ai, tao thật không có kinh nghiệm nuôi thú nha,” Giang Vũ Thần vuốt vuốt lưng mèo con, “Không ngờ mày tắm rửa xong, cư nhiên lại đẹp thế này.”

“Meo....” Mèo nhỏ kêu một tiếng.

“Thế nào, nghe hiểu tao đang khen mày sao?”

Không tự chủ được nhớ lại bộ dạng cậu nhóc ngốc chật vật che chở bánh mì chạy trong mưa, Giang Vũ Thần ôn nhu cười cười, sau đó nói với mèo nhỏ: “Tao đi mua thức ăn cho mèo cho mày, còn có vật dụng hàng ngày của mày nữa, mày ngoan ngoãn ở nhà nhé.”

Giang Vũ Thần thầm nghĩ —— Dù thế nào, nhất định phải tìm được cậu ấy. Hai người nuôi thú nuôi so với một người thì tốt hơn.

Mèo con chính thức ở lại Giang gia, thế nhưng Giang Vũ Thần vẫn không cách nào gặp lại cậu thanh niên để lại chiếc ô cho mèo con lang thang.

Nhiều lần cố tình dừng lại ở đoạn đường nhặt được mèo con, tản bộ chỗ phụ cận, Giang Vũ Thần nỗ lực mở to hai mắt tìm kiếm tìm kiếm. Biển người mênh mông, cậu thanh niên đeo khăn quàng màu xanh đen kia giống như biến mất, anh cũng không thấy bóng hình cậu thêm một lần nào nữa.

Thành phố này lớn như vậy, người đông như vậy, mà người với người gặp nhau, lại là duyên phận trùng hợp báo trước cùng không cách nào nắm bắt được như vậy.

Lỡ rồi, lỡ rồi. Đây hiện tại là suy nghĩ duy nhất của Giang Vũ Thần. Anh rất hối hận. Sớm biết vậy, lúc đó anh hẳn nên xuống xe ngay. Cho dù không biết tên cậu, cho dù chỉ có thể nhận được một tiếng cảm ơn, ít nhất, anh có thể nhìn cậu nhiều thêm một chút....

^ _ ^

Đảo mắt cái trời đã vào đông, Trình Duệ mặc áo khoác dày ấm áp, cậu vẫn mang chiếc khăn quàng màu xanh đen kia.

Hoàng hôn một ngày Thứ Tư, Trình Duệ ôm bánh mì trong lòng đi qua con đường phải đi lúc tan tầm, cậu đột nhiên dừng bước. Nhớ tới mèo con bị cậu để lại trong mưa, Trình Duệ rất lo lắng cho nó. Ngày thứ hai sau hôm để lại ô, lúc đi ngang qua đã không thấy chiếc ô kia đâu nữa, mèo nhỏ cũng chẳng biết đi đâu. Là được người tốt bụng nhận nuôi, hay là bị đưa vào trại nhốt mèo, Trình Duệ không thể không lo. Trong lòng âm ỉ hối hận, bước chân Trình Duệ chậm lại, nhưng vẫn bất đắc dĩ mà tiến về phía trước. Một lát sau, trên đường cái xuất hiện chiếc xe ô tô màu đen, trong xe, ánh mắt Giang Vũ Thần thỉnh thoảng lại lướt qua chỗ vỉa hè, tìm kiếm trong dòng người qua lại. Nhưng lúc này, Trình Duệ đã đi từ lâu.

Anh không hề thấy cậu.

Mùa đông qua đi, Giang Vũ Thần vẫn không tìm thấy Trình Duệ, nhiều lần thất vọng khiến Giang Vũ Thần bắt đầu hoài nghi hôm đó anh nhìn thấy có phải là cảnh thực hay không, hay chỉ là thoáng chốc của một bộ phim nào đó. Ký ức giống như bị nước mưa xóa nhòa, trở nên mờ mịt, thứ duy nhất rõ ràng chỉ là con mèo rừng đã lớn lên không ít, đang ngồi trên đùi Giang Vũ Thần, còn có chiếc ô anh vẫn đặt trong cốp xe.

“Tao vẫn không tìm được cậu ấy....” Giang Vũ Thần thì thào nói.

“Meo,” Mèo nhỏ kêu một tiếng.

“Tao rốt cuộc có thể tìm thấy cậu ấy hay không? Vì sao tao luôn không thấy cậu ấy?” Giọng nói Giang Vũ Thần mang theo chút bi thương.

“Meo.”

“Mày cũng muốn cậu ấy đi. Nếu không phải vì cậu ấy, tao nhất định sẽ không chú ý tới mày. Bây giờ mày đến rồi, còn cậu ấy thì sao?”

Mèo con trong nhà lại béo lên một chút, thịt mềm mềm, tròn vo, lông mượt, vô cùng đáng yêu, cá tính an tĩnh cùng nhu thuận. Mỗi lần Giang Vũ Thần mở cửa, nó luôn ngồi trên tủ để giày ở huyền quan, sau đó lo đầu ra meo meo kêu đón chủ nhân về. Mỗi tối, nó ngồi trên sofa, đem bốn cái móng vuốt thu lại ở dưới bụng, làm bạn cùng Giang Vũ Thần cô đơn.

Giang Vũ Thần vẫn đang không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm.

Rõ ràng hai người sống cùng trong một thành phố. Hay là, bọn họ dừng chân lại trước cùng một cửa hàng đĩa, nghe cùng một bài hát; hay là, bọn họ cùng vào một nhà hàng, chọn cùng một món ăn; hay là, bọn họ ở trong cùng một hiệu sách, mua cùng một cuốn sách; hay là, bọn họ cùng bị một tấm áp-phích thu hút, xem cùng một bộ phim.... Thế nhưng, bọn họ vẫn không gặp nhau.

Giang Vũ Thần có thể cảm thấy được người anh đang tìm ở trong thành phố này, mỗi khi anh đứng trước cửa sổ phòng làm việc, cúi đầu nhìn xuống con đường phía dưới, dòng người như nước chảy. Người kia liền ở trong đó, nhưng anh lại không thấy cậu.

Chút chát của thất vọng, chút chua của u buồn, cùng với chút ngọt của mong chờ rằng giây tiếp theo sẽ được gặp nhau, chính là toàn bộ tâm tình của Giang Vũ Thần lúc này.

2. Chương 2

Đã vào tháng Hai, Giang Vũ Thần vẫn không tìm được người kia.

Buổi tối trước lễ Tình nhân, Giang Vũ Thần một mình ôm mèo xem TV, anh nói với mèo con: “Ai, cũng không biết bây giờ nếu như cậu ấy thấy mày, còn có thể nhận ra mày hay không nữa.”

“Mèo.”

“Mày nói, nếu tao mua một trang của tờ ‘Nhân Tình nhật báo’ có số lượng tiêu thụ lớn nhất thành phố này, đăng quảng cáo, a, hay dùng ảnh của mày cùng ô, cậu ấy có thấy không? Cậu ấy sẽ biết là mày chứ?”

Mèo con nghe Giang Vũ Thần giải thích, lỗ tai khẽ giật giật.

“Tao nên viết quảng cáo thể nào nhỉ? Nói —— tìm người mùa thu năm ngoái trong cơn mưa, để lại cho tôi một chiếc ô.” Nói xong, Giang Vũ Thần khẽ cười khổ, “...Cậu ấy nếu như không chú ý tới, nếu như cậu ấy đã quên chuyện này rồi...”

TV đang phát một bài hát, Giang Vũ Thần đã nghe qua, nhưng lúc này nghe lại, lại có một cảm giác khác trong lòng.

Chiếc ba lô mới, nó không hỏi tôi liệu có cô đơn.

Chiếc đồng hồ bất đắc dĩ lẻ loi đi thêm một giây.

Tia nắng im lặng trên đường có người ôm tôi nghe thấy được.

Không ai biết trong túi tôi cất giấu mùi vị em.

Muốn gặp em, không có em, thành phố dù phát sáng cũng không ý nghĩa.

Tất cả những thứ náo nhiệt đều là ảo ảnh của em.

Muốn gặp em, lòng vội vã, trong dòng người cuộn cuộn xô đẩy.

Nhiều hi vọng, giây tiếp theo liền gặp được em.

Trời dù có cao, nỗi nhớ giống như đám mây bao phủ lấy tôi rất thấp.

Tôi hết thấy trầm lặng, nếu em thấy được cho tôi ôm.

Gió nhẹ nhàng trôi trong tiếng cười tĩnh mịch lặng lẽ náo động.

Chỉ có tôi biết không cần tiếp tục tìm kiếm ai đó để dựa vào.

Muốn gặp em, không có em, cuộc sống chỉ còn là hít thở.

Nhắm mắt lại, tất cả hiện lên chỉ có em.

Muốn gặp em, trong lòng tôi, kỳ thực trước nay chưa từng rời đi.

Cả đời này thắm muốn ở cùng em.

Muốn gặp em, không có em, thành phố dù phát sáng cũng không ý nghĩa.

Tất cả những thứ náo nhiệt đều là ảo ảnh của em.

Muốn gặp em, lòng vội vã, trong dòng người cuộn cuộn xô đẩy.

(Bài hát ‘Muốn gặp em’)

“Meo,” cảm giác được bàn tay ôm lấy nó của chủ nhân nắm thật chặt, mèo nhỏ kêu một tiếng.

“Tao sẽ tiếp tục tìm, luôn luôn, luôn luôn...”

Một hôm Thứ Tư mấy ngày sau, Giang Vũ Thần về nhà, phát hiện mèo nhỏ có chút ủ rũ, anh ôm nó kiểm tra một phen, không thấy có chỗ nào khác thường. Mèo con này vốn là một bé mèo ôn hòa không hay nháo. Giang Vũ Thần suy nghĩ một chút, cho mèo con uống thuốc tiêu hóa cho mèo.

Chiều hôm sau, Giang Vũ Thần phát hiện mèo con hình như càng ủ rũ, anh nhắc nhắc vuốt nhỏ của nó, mềm yếu không có lực. Mèo con dùng đôi mắt to nhìn chủ nhân, thậm chí còn không kêu ‘meo meo’. Trong lòng nghi hoặc, Giang Vũ Thần đi kiểm tra bát thức ăn, bát nước cùng chỗ đi vệ sinh của mèo con, anh phát hiện mèo con bị tiêu chảy, vội vàng ôm mèo con đến gặp bác sĩ thú y.

^ _ ^

Nhân viên làm trong bệnh viện thú y thấy Trình Duệ đến, cười chào cậu.

Trình Duệ sử dụng thời gian rảnh rỗi đến bệnh viện thú nuôi này làm công, đã được mấy tháng. Ngày mưa mùa thu năm ngoái, cậu để lại chiếc ô cho một chú mèo con lang thang, chuyện này vẫn khắc trong lòng cậu. Sau đó, cậu nghĩ đến cậu ở ký túc xá không thể nhận nuôi, cũng có thể nhờ đồng nghiệp, bạn bè khác có thể nuôi vật nuôi. Lo lắng cho chú mèo con đó, Trình Duệ có chút hối hận cậu lúc đó không nghĩ nhiều một chút.

Lúc Trình Duệ thấy có một bệnh viện thú nuôi cần tuyển người trên mạng, liền chủ động Mao Toại tự tiến. (Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn)

Đây là một bệnh viện thú nuôi tổng hợp có thu nhận mèo, chó lang thang, quy mô khá lớn, việc cần xử lý rất nhiều. Trình Duệ tuy không phải bác sỹ thú y, sử dụng thời gian rảnh rỗi đến giúp linh tinh cũng được.

Từ chiếc cửa sổ sát đất, Trình Duệ thấy một chiếc ô tô đen đỗ trước cửa bệnh viện thú y, sau đó có người xuống xe. Một người đàn ông mặc áo gió đen thật dài trong lòng ôm một chú mèo rừng, bước vào.

“Xin chào, anh muốn xem bịch cho mèo sao?” Trình Duệ đón lấy.

“Uhm, mèo con hình như bị tiêu chảy.” Giang Vũ Thần đem mèo con trong lòng đưa cho Trình Duệ.

“Xin hãy đưa mèo con cho tôi, tiên sinh, anh ngồi đây một chút.”

Giang Vũ Thần nhìn người trước mặt, anh ban đầu thấy người này rất quen, tiếp đó cảm thấy hình như đã gặp ở đâu đó, lúc mèo con trong lòng Trình Duệ kêu ‘meo’ một tiếng, ký ức nhạt nhòa dần dần trở nên rõ ràng.

Trình Duệ ôm mèo con đi vào trong phòng, để lại Giang Vũ Thần ngồi ở sofa bên ngoài. Kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía thân ảnh Trình Duệ tiêu thất hồi lâu, Giang Vũ Thần đột nhiên như trút được gánh nặng mà cười, cười đến rất thoải mái.

Đợi sau một khoảng thời gian nhiều hơn Giang Vũ Thần nghĩ, một người đàn ông mặc áo khoác trắng bế mèo con ra.

Giang Vũ Thần có chút ngoài ý muốn, dùng ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Trình Duệ, đồng thời che giấu mà cười cười hỏi: “Xin hỏi mèo của tôi nó làm sao vậy?”

“Nga, kiểm tra qua thì là do hệ tiêu hóa hấp thụ không tốt. Anh gần đây có phải thay đổi thức ăn cho mèo không?”

Giang Vũ Thần sững sốt, “Đúng, tôi nghĩ chỉ ăn một mùi vị một nhãn hiệu, có thể nó sẽ chán.”

“Thay đổi thức ăn cho mèo phải từ từ, trước tiên cho nó ăn đồng thời cả loại cũ và loại mới, thích ứng một chút, sau đó mới cho dùng hoàn toàn loại mới.”

“A, phải như vậy.”

“Đúng vậy. Nó không còn vấn đề gì khác, không cần lo lắng.”

Trả tiền khám bệnh xong, Giang Vũ Thần không đi, ôm mèo con nhìn đông nhìn tây, anh muốn tìm xem Trình Duệ ở chỗ nào. Có nhân viên làm việc hỏi anh: “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Nga, ách, vừa rồi có người ôm mèo của tôi đi, bây giờ sao không thấy cậu ấy?” Giang Vũ Thần hỏi.

“Anh nói Trình Duệ a, cậu ấy đang làm việc ở phía sau, cậu ấy không phải là bác sỹ thú y, anh tìm cậu ấy có việc gì?”

“Nga, không, không có việc gì. Cảm ơn.”

Hóa ra – cậu ấy tên là Trình Duệ. Giang Vũ Thần mỉm cười ôm mèo con ra khỏi bệnh viện thú y.

^ ^
—

Làm việc xong, Trình Duệ đi ra khỏi bệnh viện thú y, liếc mắt liền thấy bên ngoài có chiếc ô tô đen đang đỗ. Di, không phải người mang mèo con đến xem bệnh sao, sao anh ta còn chưa về.

Đang nghĩ ngợi, cửa xe liền mở ra, người đàn ông mặc áo gió đen một tay ôm chú mèo rừng của mình đi xuống, trực tiếp tới trước mặt Trình Duệ.

“Cậu còn nhận ra nó không?”

“Hửm?” Trình Duệ không hiểu.

“Tôi biết cậu không nhận ra. Nó đã lớn hơn rất nhiều rồi. Như vậy, cái này cậu nhất định nhận ra được.” Giang Vũ Thần vươn bàn tay đặt sau lưng ra, trên tay là một chiếc ô màu xanh nhạt.

Trình Duệ nhìn mèo con cùng chiếc ô một lúc, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “A, là anh....” Cậu ngoài ý muốn cùng vui mừng nhìn về phía Giang Vũ Thần.

“Là tôi.”

“Hóa ra nó là được anh...” Trình Duệ vươn tay từ trong lòng Giang Vũ Thần nhận lấy mèo con, nhắc nó lên trước mắt, “Lớn rồi, béo thêm một vòng rồi.”

Nghĩ đến đoạn thời gian đau khổ tìm kiếm kia, Giang Vũ Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ôm mèo con trong lòng, Trình Duệ nhìn về phía Giang Vũ Thần, cậu thấy anh hình như có chuyện muốn nói.

“Đứng ven không tiện, lên xe của tôi đi.” Giang Vũ Thần nói.

Lúc hai người ngồi vào trong xe, Giang Vũ Thần đặt một tay lên vô-lăng, Trình Duệ ngồi ở vị trí phó lái cúi đầu vuốt ve mèo nhỏ, không ai nói gì.

Không khí an tĩnh khiến người ta khó chịu duy trì một lúc, hai người đều cảm thấy có chút xấu hổ, đồng thời mở miệng nói:

“Cậu....”

“Anh....”

“Cậu nói trước đi.” Giang Vũ Thần cười cười.

“Hóa ra là anh nhận nuôi nó.”

“Nếu không nhờ chiếc ô của cậu, tôi nhất định sẽ không chú ý tới nó.”

“Cảm ơn anh.” Trình Duệ thành tâm thành ý cảm ơn.

“Uhm, không cần,” Giang Vũ Thần lắc đầu, “Nó rất ngoan, tôi rất thích nó, có nó làm bạn tôi mới không còn tịch mịch như vậy.”

“Anh.... Một mình?” Trình Duệ hỏi.

“Đúng vậy, một mình.”

Trọng tâm câu chuyện đến đây đột nhiên dừng lại, hai người đều có chút xấu hổ, đều tự nhìn ra ngoài cửa xe.

Một lát sau, Giang Vũ Thần hỏi: “Sao cậu không thể nuôi nó?”

“Tôi, tôi ở ký túc xá, không tiện.”

“À.”

Rõ ràng có cảm giác quen thuộc, nhưng Giang Vũ Thần không tìm được chủ đề nào tốt, trong lòng sốt ruột. Đột nhiên anh nghĩ tới cái gì, “Cậu có phải thích ăn bánh mì tiêu chuẩn không?”

“À, hôm đó vốn dĩ định làm sốt vang, nên mới mua.”

Giang Vũ Thần gật gật đầu, nắm tay đặt bên môi, ‘khái’ một tiếng, sau đó nhướn mi nhìn Trình Duệ, mỉm cười nói: “Vậy... cậu xem, tôi cũng mèo con không thể suốt ngày gọi đồ bên ngoài, nên.... cậu có thể dọn qua không?”

Gì? Tôi cùng mèo con, cho tôi xin, mèo rõ ràng ăn thức ăn cho mèo, gọi đồ bên ngoài chính là anh đi. Trình Duệ trong lòng nghĩ thầm. Kéo mèo con vào để làm gì, có phải cảm thấy thêm mèo con vào thì càng dễ dàng nhận được sự đồng tình hay không?

Trình Duệ không lập tức trả lời, Giang Vũ Thần rất kiên trì chờ đợi. Anh đã đợi rất lâu rồi, chờ thêm chút nữa cũng không hề gì.

“Anh.... Anh là có phòng muốn cho thuê sao?”

Giang Vũ Thần lập tức đáp: “Có, có! Hoen nữa không thu tiền thuê nhà, phí điện nước toàn bộ đều được miễn, việc nhà tôi làm.”

Trình Duệ nhin không được mà bật cười, mèo nhỏ trong lòng kêu ‘meo’ một tiếng.

“Nó tên là gì?” Trình Duệ hỏi.

“Không có tên, vẫn chưa đặt.” Giang Vũ Thần trả lời.

“Lâu như vậy mà anh còn chưa đặt tên cho nó sao? Vậy anh gọi nó như thế nào?”

“Thì, thì gọi là mèo thôi. Tôi cũng muốn đặt tên cho nó, nhưng tôi lại thấy tên của nó nên là do em đặt. Tôi vẫn luôn tìm em, luôn luôn, luôn luôn...” Giang Vũ Thần nói, đột nhiên mũi có chút cay cay, anh che giấu mà ho vài tiếng.

“.... Mỗi lần tôi định đặt tên cho nó, tôi đều nghĩ, có lẽ ngày mai, ngày mai tôi sẽ có thể gặp được em, vẫn là để em đặt đi. Nên tôi liền chờ, tiếp tục chờ, tiếp tục tìm em, tiếp tục chờ, tiếp tục tìm....”

Trình Duệ cúi đầu, lấy tay vuốt ve lưng mèo con.

Sau đó, Trình Duệ liền dọn vào trong nhà Giang Vũ Thần, cậu ở nhờ trong phòng khách Giang gia.

Hai người vốn hoàn toàn xa lạ bắt đầu chung sống. Cuộc sống cứ thế trôi đi, bọn họ thích ứng và chậm rãi làm quen lẫn nhau. Dưới những cạ sát nho nhỏ và khó chịu bé nhỏ ngẫu nhiên xuất hiện, họ học được cách sống chung, dần dần hiểu nhau. Học làm sao để khoan dung, để nhường nhịn, để tiếp nhận, làm sao

để điều chỉnh bước chân của mình phối hợp với đối phương, học làm sao để nỗ lực, làm sao để chân thành tiếp nhận lỗi lầm và sự quan tâm của đối phương.

Còn có, họ học làm sao để biểu đạt tình yêu của mình với đối phương.

Rồi có một ngày, chiếc gối trên giường trong phòng khách được dọn vào trong phòng ngủ chính, mà lúc này mèo con bị thương phát hiện, nó bị chủ nhân số 1 cầm tiến vào ổ chăn của chủ nhân số 2.

3. Chương 3

Sáng sớm một ngày Chủ Nhật một vài tháng sau.

Cảm giác được bên cạnh có một thứ tròn vo đầy lông, Giang Vũ Thần vươn tay sờ, chuẩn xác nắm lấy cục lông, sau đó xốc chăn lên một chút, khê quăng cục lông trong tay ra.

Bị ném ra khỏi ổ chăn ấm áp, mèo con kháng nghị kêu một tiếng, “Meo.”

“Giang Vũ Thần, anh đem mèo con làm gì vậy?” Bên cạnh, nghe được tiếng Trình Duệ hỏi.

“Không có gì.” Miệng an ủi người yêu, Giang Vũ Thần vươn tay ôm lấy cơ thể trần trụi bên cạnh.

“Anh ném nó ra à?”

“Nó rõ ràng có giường của mình. Em xem anh mua cho nó một cái giường cho mèo tốt như vậy, còn có thảm, a, nó còn có giá treo dành cho mèo. Em nói xem, nó cái gì không có, nó có đầy đủ mọi thứ nha. Vì sao luôn muốn chui vào chăn của chúng ta!”

“Đại khái là sợ lạnh đi.” Trình Duệ vỗ móng vuốt đang vươn qua.

“Anh cũng sợ lạnh a.” Giang Vũ Thần nói, sống chết ôm chặt lấy người bên cạnh không buông.

“Nó nếu như muốn chui vào thì cứ để nó chui vào đi.”

“Không được. Nó ở giường nó đi. Đây là giường của anh.”

“Giang Vũ Thần, anh so đo với nó làm gì, có ý tứ nha.”

“Nga, nó có địa bàn của nó, anh liền không có địa bàn của anh.” Giang Vũ Thần xấu xa nói, vừa ôm chặt Trình Duệ, vừa đưa mặt áp sát vào mặt cậu.

Bên giường, mèo con định thử nhảy lên, Giang Vũ Thần quay đầu nhếch mép uy hiếp nó một cái, mèo con đành kêu một tiếng, “Meo meo.”

Chiều.

“Đi mua thức ăn cho mèo, cần đi xe không?” Giang Vũ Thần nói.

“Chỗ đó gần đi xe làm gì. Em bảo anh nhé Giang Vũ Thần, anh tốt nhất hoạt động nhiều một chút, nếu không, anh sẽ không béo, mà sẽ phát phì đó.”

“Điều đó có thể nói rõ là em nuôi rất tốt.”

Trình Duệ nhìn Giang Vũ Thần một chút, lại nhìn nhìn mèo con tròn vo ngồi một bên, mỉm cười.

∴ THE END∴.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuc-nhac-trong-mua>